

Johan Skjoldborg:

Finlands Boro.

(1858.)

"Politiken"s Kronik.(12-5-18.)

Finlands Jord. (Et Rejseminde.)

(Af) Johan Skjoldborg.

(København 1918.)

Finlands Jord

(Et Rejseminde.)

Dampskibet stamper op gennem den botniske Bugt.

Der er en Mængde Finner om Bord, mørke, med brede Kinder, hjemvendte Emigranter fra Amerika, mest gifte Folk. De ser grove og almueagtige ud i deres Tøj og deres tunge Manerer; der er ogsaa noget tungt i deres Blik.

De har næppe haft stort Udbytte af deres Udenlandsfærd, de ser fattige ud. De rejser paa billigste Plads. Naar de spiser, faar de ud paa Dækket en stor Kurvfuld Kartofler, en Zinkbalje Fisk og en Spand Sauce. Kartoflerne piller de med Fingrene, hvem der ikke har Lommekniv, de bider af Kartofflen, og Fisken tager de med Fingrene.

Paa Skibet udgør de et lille Sam-

fund for sig. Ikke alene ved deres ydre Væremåade, men ogsaa ved noget andet, noget i Sjælen, som navnlig viser sig i deres Øjne, deres Blik fremefter over Havet mod Finlands Jord. Vi andre gaar enkeltvis lette og fri omkring, optaget af at se saa mange Ting som muligt og af at snakke. Finnerne holder sig tæt sammen, de ser intet omkring sig, de ser kun, hvad der for andre ligger skjult i det fjerne. Og de snakker ikke, ikke med andre, lidt med hinanden indbyrdes. Men de forstaar hinanden, de føler med hinanden den fælles Længsels Tanke, som hemmeligt forbinder dem. Det er den, der gør dem til et Samfund for sig selv her paa Skibet, høyet over Interessen for os andre, almindelige Dampskibsrejsende.

Jeg kresede om Finnerne og fik nu og da fat i en enkelt af dem i Ud-kanten. En ensom Mand fortalte mig, at han havde en Søster derhjemme. Nu vil jeg se hende. Naar jeg træder ind, mon hun da kan kende mig? Hendes Smaabørn er naturligvis store. Hvis hun kender mig igen, skal hen-

des ældste Dreng have min Farm. Hvis hun ikke kender mig, spørger jeg om Nattely, og svarer hun da Ja, skal Drengen ogsaa have min Farm. Men hvis hun siger Nej, rejser jeg med det samme, for saa er hun ikke god. — Jeg spurgte en gammel Mand, hvor længe han havde opholdt sig i Amerika.

— Fyrretyve Aar.

— Har De nu ikke længtes?

— Længtes! Han saå forundret paa mig. — Hver eneste Dag! Derpaa vendte han sig mod Rælingen og saå hen over Havet, den Vej, hvor Finlands Skærgaard maatte stige frem. — En midaldrende Mand med mange Sønner gik høj og stærk omkring, urolig, som om han havde mest Lyst til at springe i Havet og skynde sig af Sted forud, urolig efter at komme hjem med sine Penge og med sine unge Sønner til Finlands Jord.

Vor Damper blev trolig og jævnt ved at stampe frem gennem Søerne.

Saa indtraf den Morgenstund, da vi skulde se Finlands Kyst.

Vi andre kom enkeltvis drattende

op paa Dækket, det var tidlig Morgen. Solen var endnu ikke staaet op, men Dagskæret lyste over den østlige Himmel ...

Men hvad i Alveien var det for en Menneskemasse derude i Forstavnen? Det var Finnerne, der allerede var mødt op, og de var der alle, fra gamle Mænd til smaa Børn. De stod tæt sammen tavse og støt ventende, ligegyldige for alt, andet end det, de nu skulde se, ja, end ikke Mødrene ænsede Smaabørnenes Pylren og Klagen.

Men det var jo ikke de fattige Finner fra i Gaar! Det var jo ikke Skygefolket, tyngt af Fattigdommens Tryk, som vi før havde tænkt. Det var Folk, der havde haft noget med hjem i de store, messingbeslaaede Kofferter, Mænd i stive Flipper og amerikanske Manschetskjorter og med Guld paa Vesten, Børn i stivet Hvidt, Kvinder i Silke og med dyre Ringe paa Fingrene.

Det var Almuens Børn, der til Hverdag muldvarper Jorden, som i Dag havde smykket sig til Fest for de-

res Moder, som de atter skulde gense. De havde ikke sovet hele Natten. Nu stod de dér og ventede med et fyldt Hjerte, og det var dem ikke muligt at tale, i denne Stund slet ikke.

Deres Blik og hele Holdning bare hagede frem mod Finlands Strande.

Saaledes er det fattige Stenland mod Nord, saaledes er de Tusind Søers skønne Land elsket af sine Børn, der som Dreng og Piger drog ud i fremmed Land og nu atter vender hjem fyldt af den Kærlighed, hvoraf Finlands Fremtid en Gang vil blomstre.

Vi andre Passagerer forholdt os ærbødigt stille i Baggrunden.

Da den første Strime af Land skimtes, lyder de første Toner af

„Vårt Land, vårt Land, vårt Fosterland!“

De sang flerstemmig, de sang, som det rige Sangens Folk, der bor i Kalevalas Land:

„Vårt Land är fattigt, skall så bli för den, som Guld begär;
Hverdag muldvarper Jorden, som i en Främling far oss stolt förbi, —
men detta Landet älska vi;

för oss med moar, fjäll og skär ett Guld-Land dock det är.

Og vi andre, der stod ærbødigt lyttende, syntes, at et Land, der var saa elsket, maatte være et rigtigt Lyk-kens Guld-Land. Vi saå intet af det nærmest omkring os, ikke Skibet, som vi var paa. Vi saå kun Forstavnen af et Skib, der stævnedes festligt frem med Fråade om Boven, fyldt med Finlands hjemvendende Sønner og Døtre, der higer frem mod deres Hjemlands Strande. Alle syngende med saligt Udtryk i deres Ansigter. De har tiet længe, nu synger de ud deres Længsel, deres Kærlighed af fuldt Bryst, og Sangen stiger til en Brusen, skønnere endnu end Havets vidunderlige Sang mod Finlands stenede Strand.

Og da stod Solen op.

De syngende Finner i Forstavnen af Skibet, som stævner hjem til Finlands Jord, der ligger i den opgaende Sols Lys, det er Fremtidens Finland, som vi vil se, naar disse Dages Blodtaage er bortdunstet.

Johan Skjoldborg

